

naas nogen nærmere Overenskomst mellem Folkething og Landsting om et saa bestemt Punkt som Spørgsmaalet om Pengesummen. Det er klart, at det andet Thing har holdt aldeles bestemt herpaa, og at det endogsaa har søgt at betvinge sig for ikke at fordre Mere, hvorimod Landstinget ligesaa bestemt har stillet sig paa den anden Side. Jeg ser derfor ikke nogen Sandsynlighed for at kunne opnaa noget bedre Resultat ved at vente. Men naar dette er Tilfældet, da siger jeg: Lad os saa hellere idag end imorgen blive færdige med denne Sag, for at vi ikke skulle blive nødt til at optage den igjen til næste Session.

Strup: Det er en Selvsølge, at jeg er villig til i høi Grad at paaffjønne den ærede Ordførers Interesse for Stutteriet nu, ligesom jeg har paaffjønnet den ved flere tidligere Leiligheder, hvor der har været Anledning dertil, men jeg maa dog tillade mig at gjøre den ærede Ordfører for Flertallet opmærksom paa, at, om man end ikke i dette Dieblit finder det sandsynligt, at noget Andet og Bedre kan bringes tilveie end den Generalslagtningslov, som jeg i Bæreligheden anfører den foreslaaede Lov for at være, saa er der dog en Mulighed tilstede derfor, medens jeg ikke ser, at der vil kunne komme noget Slettere tilstede. Naar den ærede Ordfører har fremhævet, at Landstinget og Folkethinget ikke denne Gang have kunnet blive enige om et enkelt bestemt Punkt, nemlig Pengesummen, saa maa jeg tillade mig at bemærke, at Uenigheden dog heller slet ikke har været saa meget stor, idetmindste da hvis det foreløbige Referat er rigtigt, som jeg har modtaget om den sidste og afgjørende Afstemning i Folkethinget. Men ganske afset deraf, maa jeg henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at, fordi den Forudsætning er bristet, hvorpaa Stutteriets Overgang til Andet end Statsdrift denne Gang var bygget — og at den er bristet, beklager jeg i høi Grad, ikke mindst for den høitærede Ministers Skyld — saa er det dog dermed ingenlunde givet, at det var den eneste Mulighed for at saa Stutteridriften ført over i Andes Hænder end Statens. Det forekommer mig dog klart, at, fordi den Forudsætning er

bristet, at et Dustn eller ligegyldigt hvor stort et Antal af Mænd, der have været villige til at ville overtage Stutteriet paa de oprindelig foreliggende Vilkaar, ikke have kunnet enes om at holde sammen til Foretagendets Gjennemførelse paa et noget forandret Grundlag, men ere traadte bort fra Banen, saa er det derfor ingenlunde sagt, at enhver Mulighed for at fortsætte Stamstutteriets Drift i Andes Hænder skulde være glippet.

Ordføreren: Nei; men det forekommer mig, at disse „andre Hænder“ ligesaa let kunne tænkes at ville komme tilstede nu i Løbet af en Maaned, som de kunne tænkes at ville komme tilstede i Løbet af et Aar.

Da, ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Forinden vi gaa til Afstemning, skal jeg gjentage den Bemærkning, som jeg fremsatte strax ved Begyndelsen af Forhandlingen, at der af Mindretallet, de 3 Medlemmer af Fællesudvalget, ikke er stillet særlige Endringsforslag for Landstingets Vedkommende. De, som ville følge Mindretallet og altsaa holde paa Landstingets tidligere Affattelse af Lovforslaget, maa selvfølgelig stemme mod samtlige de foreliggende Endringsforslag. Jeg nævner kun dette for at klare Stillingen, da jeg, efter hvad der før forefaldt, har nogen Grund til at tro, at den ikke er tilstrækkelig tydelig for Alle.

Man gif derpaa til Afstemning.

1) Endringsforslag af et Mindretal i Fællesudvalget (Clausager og S. Jensen) under Nr. 1 til § 3: „§ 14de Linie forandres „2,000“ til: „4,000“.“

forstaaedes enstemmig med 45 Stemmer.

2) Endringsforslag af Flertallet i Fællesudvalget (Bonne, S. Jensen, P. Pedersen, Ravn og Skytte) under Nr. 2 til den samme Paragraf: